

SEDUKTOR

Hra zradcov

Sofia Vitale

Richard Lunter - MCOM

Sofia Vitale

SEDUKTOR

Hra zradcov

ROMÁN
(2. část díloogie)

Vydavatel'stvo Richard Lunter - KICOM

Text © Sofia Vitalle

Zalomenie © Zdeno Brontvay, PaedDr.

Editor © Jana Burdová

Obálka © Veronika Kmeťová

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM

Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihanj.sk

info@knihanj.sk

Vydanie prvé, 2015

ISBN: 978-80-89780-09-9

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná
bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

**Všetkým „Seduktorom“,
ktorí zblúdili a snažia sa nájsť samých seba.**

„Utrpenie je najlepší liek
na prebudenie duše.“
E. Zola

Prológ

40 000 p. n.l. - Cromagnone

Zopár snehových vločiek mu dopadlo na tvár; usmial sa. Plúca sa mu napínali na prasknutie s každým nádychom. Vietor, ktorý ho udieral do tela, nemal žiadnu váhu v porovnaní s pocitom, ktorý sa ho zmocnil. Sloboda. Prehadzoval to slovo v ústach ako liečivú tabletku. Mal ju na dosah, zostávalo len pevne uchopiť a nepustiť.

Zastal, rovnako ako ďalší muži z kmeňa. Ich zúrivy beh sa zmenil na premyslený postup vpred. Lov sa blížil ku koncu. Pevnejšie uchopil oštep, ktorý zvierať v ruke. Zviera oproti nim zaspätkovalo. Bolo v pasci, skalná stena za chrbtom mu nedovoľovala utiecť. Zostávalo mu zopár minút. Presne tak, ako to malo byť.

Muž urobil dva kroky doľava, naklonil hlavu mierne nabok, pohodil oštepom, na okamih úplne znehybnel a potom sa rozbehol. Počul, ako niekto za jeho chrbtom zalapal po dychu. Mamutie kly ho minuli sotva o centimeter. Stačili mu tri dlhé skoky a bol pri zvierati. Zahnal sa oštepom, hrotom preťal srst' ako maslo. Ozvalo sa srdcovúce zabručanie. K jeho oštepu sa po chvíli pridali ďalšie a ďalšie. Mláďa nemalo šancu. Sklonil sa k telu a vytiahol zbraň. Zotrel krv z hrotu.

„Lstivý,“ oslovil ho muž, ktorý zastal pred ním. Bol vysoký s tmavými vlasmi a zarastenou bradou. Lstivý k nemu zodvihol zrak a pousmial sa.

„Hm?“ zamumlal namiesto odpovede, opierajúc sa o oštep.

„Toto bolo naposledy,“ povedal muž a uprel svoje divoké čierne oči do ľadovo-modrých Lstivého. Ten nezareagoval, len posmešne podvihol obočie. Akákoľvek hierarchia v kme-

ni mu bola absolútne ukradnutá. On tu mal rozohranú inú, oveľa zaujímavejšiu hru, a práve dnes sa blížila ku koncu.

„Naposledy...“ zašepkal Ektivý za odchádzajúcim mužom a rukou si prešiel po blond vlasoch. „...ako si želáš.“

Bežala. Tak rýchlo ako len vládala, no vedela, že to nestačí. Nie dnes...a nie, keď ju prenasledoval On.

Rieka bola blízko, len niekoľko sto metrov odtiaľ. Ak by sa dostala k nej, bola by zachránená...bola by takmer v táboře. Obzrela sa ponad plece, vlasy ju švihli do tváre spolu s chuchvalcom snehových vločiek. Nikde ho nevidela, nebežal za ňou. Spomalila. Urobila zopár krokov a zastala. Započúvala sa do ticha.

Všetko navôkol prehlušovalo jej dychčanie. Prikryla si ústa. Nepočula nič, len vietor ženúci sa po zasneženom priestranstve. Silnejšie zovrela zlomený šíp a začala cívať. Stačilo urobiť pár krokov, len pár krôčikov k slobode, no zakopla. Chrbtom dopadla rovno do snehu a zostala ležať.

V diaľke sa ozvalo zapukanie snehu.

Boli to kroky.

„Nie,“ zamrmlala plačlivo, keď sa ozvali príliš blízko nej. Začala sa driapať na nohy, no nebola dosť rýchla. Skočil jej smerom a zhodil ju dolu.

„Čestná,“ zašepkal, keď spolu dopadli do snehu. „Moja malá.“

Zavzlykala.

Utrel jej slzy a usmial sa. Blond vlasy mu padali do tváre a zakrývali jasnomodré oči. Cítila, ako jej rukou hľadá tvár; druhou ju pridržal na zemi.

„Neplač,“ zašepkal a pobožkal ju na líc. „Neplač.“

Zatvorila oči. Nemohla na neho hľadiť. Bol príliš krásny na to, aby mu dokázala odolať.

„Čestná...“ zašepkal a rukou jej prešiel ku krku, „na túto chvíľu som čakal nesmierne dlho.“

Prsty okolo jej hrdla sa začali sťahovať. Nezaváhala ani sekundu, bola to jej posledná šanca. Zahnala sa. Hrot zlo-
meného šípu mu zabodla rovno do hrdla. Znehybnel, prekva-
pene zvrátil obočie a pomaly ju pustil. Prstami prešiel po
vyčnievajúcim kolíku. Z pier sa mu vydralo zachechtanie.

„Ale to si mala povedať hneď“, zašepkal a naklonil sa tes-
ne k nej. Očami jej prebehol po tvári.

„Netušil som, že sa chceš hrať, maličká.“ Pery sa mu vy-
krivili v úškrne, keď sa postavila, vytiahol ju na nohy spolu so
sebou. Výstrašene pozrela na šíp, ktorý mu vyčnieval z hrdla.

Zahľadel sa na ňu a pomaly si ho začal vyťahovať. Zopár
kvapiek krvi dopadlo na sneh. Pohľadom skĺzla k nim a späť
na jeho tvár. Pozoroval ju spoza rias. Pery sa mu skrivilili, keď
povedal: „Bež.“

Cúvla.

Rozosmial sa.

Ona sa rozbehla.

Mala pocit, že je príliš pomalá. Nohy sa jej čoraz väčšmi
zabárali do snehu. Zavzlykala. V diaľke sa črtal breh rieky.
Chýbal jej len kúsok. Malý kúsok k záchrane. Urobila ešte
zopár krokov a zastala. Ľad bol na niekoľkých miestach puk-
nutý, mohla zahliadnuť rieku pod ním.

„Skoč,“ ozval sa za jej chrbtom. Otočila sa. Kožušina,
ktorú mal cez seba prehodenú sa zachvela, keď do neho ud-
rel nápor vetra. Oprel sa o oštep a čakal. Pozrela za neho.
V snehu bolo vidieť len jedny stopy. A tie patrili jej.

„Čo si zač?“ spýtala sa so slzami v očiach.

Neodpovedal, namiesto toho ticho vypustil z úst: „Skoč.“

Ani sa nepohla.

Nahlas si povzdychol a skrivil tvár.

V tých očiach, do ktorých sa zamilovala, a ktoré boli také
odlišné od očí iných mužov z jej osady, sa teraz nezračili
známky žiadneho citu. Hľadel na ňu bezvýrazne, len s tým

pochybovačným úškrnom. Ako mohla byť taká hlúpa? Mala ho odhaliť už na začiatku, keď sa ukázal v ich tábore ako neznámy cudzinec, no ona mu nedokázala odolať.

„Povedal som, skoč,“ zavrčal. V okamihu stál pri nej. Celá sa triasla, no ani sa nepohla. Na prekonanie rieky potrebovala čas, veľa času, nemohla len tak prebehnúť cez ľad, keď si nebola istá jeho pevnosťou.

Zodvihol tvár, cúvla. Jeho oči neboli bledomodré, boli černejšie ako temnota. Po tvári jej stiekli slzy. Sneh vôkol neho sa vzniesol do vzduchu.

„Povedal som,“ priblížil sa tesne k nej, mohla cítiť na tvári jeho dych, „aby si skočila!“ skríkol. Nestihla si uvedomiť ako a preletela vzduchom. S vyrazeným dychom pristála na ľade. Zopár metrov sa kĺzala kým nezastala.

„To by sme mali,“ zvolal z brehu a sám skočil na ľad. Lenivými krokmi kráčal priamo k nej. Výdriapala sa na štyri a začala ustupovať. Preč od neho. Preč od netvora. Postavila sa a rozbehla sa k vzdialenému brehu.

Už bola takmer na druhej strane, stačili jej možno tri metre, keď ju odhodilo bokom. Chrbtom dopadla na ľad, zaryla do neho nechty, no ani to jej nepomohlo zastat', ťahal ju za nohu priamo k jednej z puklín.

Skríkla, aby prestal, no on sa len otočil a odhalil zuby v širokom úsmeve.

„Chcem ti len niečo ukázať, moja malá,“ zamrmal. Urobil ešte dva kroky a potom zastal. Pustil jej nohu a kľakol si vedľa nej. Oči mal znovu modré, no bezcitné.

„Tu,“ povedal a rukou ukázal na ľad. Chytil ju za rameno, keď sa ani nepohla, a pritiahol k sebe.

„Pozri,“ zašepkal a kývol hlavou smerom k tomu miestu.

„Nenúť ma kričať,“ zamrmal, keď nereagovala. Roztrasene pozrela tým smerom. V prvom momente nevidela nič, no keď sa pozrela lepšie...

Z pier sa jej vydral výkrik, ktorý prehlušil aj zurčanie vody.

„Nie!“ zvolala.

Odpovedal jej smiechom.

Kľakla si a rukami začala z ľadu odprašovať sneh. Boli všade, všade kam sa pozrela. Chcela kričať, vykričať sa na celý svet, no z hrdla jej už nevyšiel ani hlások. Zviezla sa k ľadu a rozplakala sa. Spod ľadu na ňu hľadeli bezduché tváre žien z tábora...

„Čestná,“ prihovoricel jej. Prudko zodvihla hlavu. Pozeral jej smerom s nevinným výrazom.

„Niečo malé som ti nechal aj v tábore,“ povedal a usmial sa. Striaslo ju. Začala pred ním cívať, čo ho náramne pobavilo. Nohou jej zastúpil kožušinu, zdrapil ju za vlasy a zdvihol do výšky. Prezrel si jej tvár a znovu sa uškrnul.

„Myslím, že sa ti to bude páčiť,“ povedal. Ďalšie, čo zaregistrovala bolo až pristátie v snehu na druhom brehu rieky. Nečakala, kým sa dostane k nej, napriek bolesti v chrbte sa postavila a rozbehla do tábora.

Ako prvé vo vzduchu zacítila dym. Štípal v nose, no bolo na ňom niečo zvláštne, voňal akosi... sladko. Spomalila svoj zúrivý beh a započúvala sa. Bolo tam až priveľké ticho. Prešla popri prvom obydlí z kameňa a kostí mamutov. Pri vchode ležalo dieťa, malý chlapec bez hlavy.

Omráčená klesla na kolená, neschopná akejkolvek reakcie. To on, to všetko on. Ako ho mohla milovať?

„No tak... Čestná. Necháš si ujsť to najlepšie?“ spýtal sa a zdvihol ju na nohy. Posotil ju dopredu, keď sa nepohla. Tlejúce telá v ohnisku, to už bolo na ňu priveľa. Zohla sa a vracala. Prešiel popri nej a povzdychol si.

„No tak,“ povedal a donútil ju otočiť sa. Hrot oštepú namieril niekam za ňu.

K jednému z obydlí bol viacerými oštepami pribitý jej muž. Žil, pozeral sa priamo na ňu. V jeho očiach videla hnev, obrovskú zúrivosť. Priam cítila slová, ktoré nevyriekol. Padali k nej nevyrieknuté. Vedel to. Vedel... Pohľad z nej preniesol na muža, ktorý ju držal.

„Ľstivý,“ precedil pomedzi zuby. Menovaný sa usmial tým svojím strašidelným spôsobom a jednou rukou objal Čestnú.

„Posledné predstavenie, moja malá,“ zašepkal jej do ucha a pohodil v ruke oštepom. Nedokázala sa ani pohnúť, vôbec zareagovať, ledva dýchala. Strach ju úplne zväzoval. Ľstivý jej nadvihol bradu.

„Pozeraj sa,“ zamrmľal a pohladkal ju po vlasoch, „bude to zábava.“

Držiac ju pevne za rameno prišiel až k jej mužovi. Hrotom oštepu mu prešiel po tvári, cez krk až k hrudi, tam zastal a pozrel na Čestnú.

„Mám?“ spýtal sa a naklonil hlavu nabok.

Po lícach jej stekali slzy, pokrútila hlavou, no nedokázala zo seba vydať ani hlások. Ako ho mohla mať rada? Ako to, že bola taká hlúpa a nechala sa oklamať?

Ľstivý sa uškrnul. Špička hrotu prenikla cez mužovu kožu. Čestná tlmene vykrikla. Ľstivý sa rozosmial.

„Čo chceš?!“ zvolala a snažila sa mu vytrhnúť.

„Čo chcem, moja malá?“ spýtal sa, jeho oči sa znovu sfarbili dočierna.

„Chcem teba,“ zašepkal a prudko vrazil oštep do jej muža. Ten zalapal po dychu, z úst mu vystrekli kvapôčky krvi, jeho pohľad sa po chvíli zmenil na sklenený odraz prítomnosti. Čestná sa zviezla na kolená a objala muža okolo nôh. Z pier sa jej vydralo slabé a nezreteľné nie. Počula ako Ľstivý za jej chrbtom urobil zopár krokov. Pomaly sa postavila. Bola to jej jediná šanca. Pozrela na svojho muža, pohladkala ho po zarastenom líci a potom mu vytiahla oštep z hrude.

Pomaly sa otočila. Ľstivý hľadel priamo na ňu, bol krajší ako kedykoľvek predtým.

„Vieš, aby som bol presný...“ začal.

„Nikdy ma nedostaneš,“ skočila mu do reči, napriahla ruky a z celej sily si vrazila oštep do hrude. V tvári sa jej

zračilo prekvapenie, keď padala na kolená, akoby nečakala, že príde bolesť. Lstivý si povzdychol a prikradol sa až k nej.

„Aby som bol presný...“ zopakoval a zdôraznil slová, „nejde mi ani tak o teba, moja malá,“ prudko jej vytiahol oštep z hrude a zachechtal sa, „ide mi skôr o tvoju dušu.“

Lucifer v duchu zopakoval svoje dávno vyrieknuté slová. *Ide mi o tvoju dušu.* Chutili tak sladko, rovnako ako strach Čestnej. V dobe, keď bol jediným padlým na zemi mu stačilo zvrhnúť do zatratenia len jednu dušu. Čestnú. JEHO Čestnú... Cez tvár mu prebehol úsmev, no vzápätí ho nahradil zamračený výraz. Keby sa vtedy niektoré záležitosti vyvinuli odlišne, všetko mohlo byť inak. No nebolo...

„Čo tu chceš?“ zavrčal a prudko sa otočil. Solas sa strhla, na tvári sa jej objavil silený úsmev.

„Lokalizovali sme malú skupinu Miešancov,“ zamrmlala a prestúpila z nohy na nohu, „bola medzi nimi,“ dodala a pokúsila sa znovu usmiať.

Nespúšťal z nej oči. Chvíľu sa ani nepohol, potom uvoľnil päsť a povedal: „Zaved' ma k nim.“

Úsmev, ktorý sa mu objavil na tvári sa nedostavil do očí. Solas napäto prehltnula. Lucifer bol nebezpečnejší ako ktorýkoľvek iný padlý. A od tých problémov so Seduktorom bol ešte nepredvídateľnejší. Nikdy nevedela, čo urobí. Dokázal dokonale klamať svojim výzorom a vystupovaním. Najhoršie však boli jeho oči. Úplne bez emócií. Nech sa dialo čokoľvek.

Prinútila sa zachovať kamennú tvár a chytila ho za ruku. V momente sa premiestnili do inej miestnosti. Lucifer sa poobzeral okolo seba. Jeho pohľad sa takmer okamžite zastavil na troch ľudoch, kľaciacich na zemi. Prišiel k nim. Zodvihol najskôr mužovu tvár, potom tvár mladšieho dievčaťa. Prezrel si jej blond vlasy a krásne oči. Po tvári jej stiekla slza. Zotrel ju.

„Ako sa voláš, srdiečko?“ spýtal sa a prstom jej prešiel po pere.

„Annabel,“ šepľala vystrašene.

Predviedol svoj najlepší úsmev a pobožkal jej ruku. „Rád ťa spoznávam,“ urobil pauzu, vychutnávajúc si slová na jazyku, „Annabel.“

1. kapitola

Doslova cítil, ako sa do jej tela vracia život. Počul, ako sa jej rozbúšilo srdce. Najskôr pomaly, potom s novou dávkou sily. Nikdy by si nepomyslel, že tento zvuk ho niekedy poteší. Zvyčajne jeho ušiam lahodila presne opačná symfónia, ktorá končila úplným a konečným tichom.

Ešte vždy mal ruky na jej boku, na mieste, z ktorého len pred pár minútami vytiahol Poľovníkov jedovatý šíp. Opatrne ich odtiahol, akoby sa bál, že to bol všetko len výplod jeho mysle. Hľadel na neporušenú kožu, neostala ani jazvička. Uzdravil ju. Tie slová mu v hlave zneli neuveriteľne čudne. Ale prekvapivo spôsobovali inú emóciu než znechutenie z činu, ktorý práve vykonal. Zachránil predsa človeka, čo úprimne, nikdy nechcel. Nevedel ten pocit presne identifikovať. Na ďalšiu analýzu mu ani neostával čas.

„Sed, musíme ísť,“ Caim ho týmito slovami vrátil do reality. Zachránil síce Emu, ale boj sa ešte neskončil. Práve naopak.

Museli sa premiestniť, a to ihneď. Negavaliersky, aj vzhľadom na to, že ešte pred chvíľou mala smrť na jazyku, si prehodil Emu cez plece a druhou chytil Caima za rameno. Všetko by prebehlo hladko, keby mu nečakaná bolesť nepodlomila nohy.

Poľovník! Dostal nás. Bolo prvé, čo mu prebehlo myslou. Klesol na kolená. Ledva sa mu podarilo utlmiť Emin pád na zem. Chcel povedať Caimovi, aby ju zobral a utiekol, ale nedokázal nič iné iba zatínať zuby.

Caim sa nad neho sklonil. Nepočul, čo vraví. V ušiach mu dunelo. Netušil, prečo nič nerobí...

Musíte ujsť! Pokúsil sa prehovoriť. Otvoril ústa. Vydral sa mu z nich len výkrik.

„Čo sa deje?!“ Caimov hlas nabral na intenzite.

Chcel mu pomôcť na nohy, ale on odstrčil jeho ruku. Hodnú chvíľu mu trvalo pochopiť, čo sa deje.

V chrbte cítil neopísateľnú bolesť, ktorá mu vystreľovala ako šípy do celého tela. Ťahala sa od stredu, medzi lopatkami, až nakoniec pulzovala všade, pravidelne s rytmom srdca. *Bum-bum*. Presne takto sa cítil, keď sa Luciferovi zaprisahal.

„*Porušením Prísahy poslušnosti si podpíšeš rozsudok smrti. Táto prísaha sa nedá obísť... nedá sa odvolať. To, že ju porušíš, budem vedieť skôr ako ty...*“ Mal pocit, že pri ňom stojí a šepká mu tie slová do ucha. *Ako som mohol zabudnúť na takú dôležitú vec?* Diabol ho mal v hrsti. Len on ho mohol zbaviť prísahy, ktorá mu v tele pulzovala ako ohnivé tornádo.

„Sed, musíme sa ihneď premiestniť!“ zaryl mu nechty do kože na ruke. To gesto vyjadrovalo všetko, čo nedokázal premietnuť do slov. Zdalo sa nemožné upriamiť myšlienky na miesto, kam ich chcel dostať.

„Henderson,“ vypravil zo seba pomedzi zaťaté zuby. Neobývaný ostrov uprostred južného Pacifiku bolo dokonalé útočisko. Energia, ktorá toto miesto obklopovala, bola kúskom z neba aj pekla. Miesta, na ktorých bojovali a padali anjeli, kde zanechali časť zo seba, energetický odkaz v zemi, ktoré sa im stali väzením aj novým domovom... takých lokalít bolo veľa. *Mohla to byť lúka, alebo celé mesto...* Existovalo priveľa možností.

Vďaka tejto silnej koncentrácii energie zostanú ich vlastné energetické stopy natoľko kryté, že ich bude ťažké vystopovať. Možno dokonca nemožné.

Seduktor sám poznal iba dve také miesta. Jedno z nich si pamätalo jeho pád a o druhom sa dozvedel len náhodou, keď si vypočul rozhovor dvoch padlých v bare. Dúfal, že si vtedy nevymýšľali.

Len okrajovo si uvedomoval, že ho Caim chytil za plece.

Zatvoril oči, mal dojem, že tú bolesť už nedokáže vydržať a neexistujúce plamene v jeho tele ho naozaj pohltia. Keď tomu začínal veriť, zrazu to prestalo. Akoby z neho niekto práve zhodil obrovskú ťarchu. Dopadol tvárou na zem. Bolesť pominula. V tej chvíli vedel, že sú na správnom mieste. Energia nahromadená na ostrove blokovala všetky vonkajšie vplyvy, vrátane prísahy.

Pod rukami cítil jemný piesok. Do uší mu doliehali zvuky vzdúvajúcej sa vody, ktorá sa trieštila o koralové útesy.

Keď sa konečne postavil, striasajúc zo seba piesok, stretol sa s Caimovým pohľadom. Vlastne iba s jeho povytiahnutým obočím nad čiernymi sklami slnečných okuliarov. Pôsobili ako

dva otázky. Sed vedel presne aké slová si pred ne má dosadiť. *Čo to malo znamenať? A čo ďalej?*

Odignoroval obe, zamerajúc sa na niečo aktuálnejšie, ležiace priamo pred nimi.

Pristúpil k Eme. Do tváre sa jej už vrátila farba, aj pulz bol v normále, ale ešte vždy zostávala v bezvedomí. Nerozumel tomu.

„Prečo...“ nestihol dokončiť, keď jeho hlas prehlušilo burácanie hromu. *Nádherné privítanie.*

Hneď na to sa spustil lejak. Nemali inú možnosť, ako sa uchýliť do jaskyne.

Položil Emu na tvrdú skalu a pridala sa ku Caimovi. Stál na kraji jaskyne. Hlavu mal natočenou k nebu, napoly vystavenú dažďu. Akoby si vychutnával bičovanie kvapiek, ktoré dopadali na jeho tvár.

„Prečo sa ešte neprebrala?“ Seduktorov hlas zaznieval v trieštení vody tlmene, akoby šepkal.

Caim sa k nemu otočil, tvár mal mokrá, ale pokojnú. Zo skiel okuliarov mu stieklo niekoľko kvapiek.

„Jeho telo si uzdravil. Možno je problém v hlave. Zažila veľký šok...“ odmlčal sa. Sed si myslel, že už skončil, no on pokračoval: „Keď sa preberie, musíme sa jej to pokúsiť vysvetliť.“

„Čo jej chceš vysvetľovať? Nepotrebuje nič vedieť, okrem toho, že bude poslúchať.“

„Kým nevymyslím čo a ako,“ dodal po chvíli.

Zacítil na sebe Caimov pohľad, no nemienil na neho pozrieť. Niekedy mal pocit, že ten chlap dokáže čítať myšlienky. Nechcel mu dať možnosť pátrať po odpovediach priamo v jeho očiach, v danej chvíli sa v nich odzrkadľovalo až priveľa.

Potreboval a chcel dostať svoju dušu späť. Bolo to niečo, po čom momentálne túžil viac ako po hocičom inom. Byť celistvý. Znamenalo by to pre neho novú šancu.

Obava z toho, že Caim do neho vidí ako do otvorenej knihy sa potvrdila, keď sa zrazu spýtal: „Povedz mi, prečo chceš tak strašne niečo, čo ti už nepatrí?“

Formuláciu, ktorú použil ho zasiahla ako rana do žalúdka. *Niečo, čo mu už nepatrí! Ale patrilo. A to bolo na tom to najdô-*

ležitejšie. On sa nerozhodol, že o to príde. To za neho rozhodli iní, keď ho vyhnali z neba.

Odvrátil pohľad od tmavých oblakov. Jeho pohľad bol rovnako temný. Hnedú takmer úplne pohltila čerň.

„Dám ti radu. Prestaň moralizovať a radšej mi porad', ako od-bremením Emu od jej duševnej ťarchy.“

Caim prudko obrátil hlavu smerom do jaskyne. Sed nič rušivé nepočul ani nevidel. On zrejme áno. Nasledoval jeho príklad. Teraz to začul aj on. Bol to tichý, takmer nepatrný vzdych.

Vychádzal z bledých suchých pier. Ema. Preberala sa.

Pamätala si tú ľahkosť, akoby sa vznášala. Pamätala si ten pokoj, ktorý teraz márne hľadala. Zmizol. Puf. Rozplynul sa ako svetlo, spolu s tvármi detí skrivených bolesťou. Stratili sa pod náporom ohlušujúceho hlasu, ktorý ju volal naspäť. Pripomínal jej nepokojnú rozbúrenú vodu. Na ústach jej z toho ostala slaná pachuť. Zvuky, ktoré sa z tlmených menili na čoraz hlasnejšie, sa votreli do jej hlavy. Spôsobovali chaos a priveľa otázok. Chcela znova nájsť pokoj mysle. Ale neprichádzal. Tlačilo na ňu priveľa vnemov. Snažili sa jej pripomenúť, že žije. Dýcha. Nepocit'ovala bolesť, len nepohodlie.

Niečo jej bránilo precitnúť. Strach. *Čo sa skrýva za viečkami?* Rada by zistila, či ruka, ktorá spočívala na jej patrí niekomu z rodiny. Je to Leo, Miša alebo mama? Dva prsty na okamih utkveli na vnútornej strane zápästia. Kontrolovali pulz.

„Počul som ju zastenať, myslíš, že ju niečo bolí?“ hlas, ktorý zachytila ju sklamal. Nebol to nikto z príbuzných. Zdal sa jej známy, ale nevedela ho priradiť k tvári.

„Nemá ju čo bolieť, veď som ju uzdravil.“

Hlas druhého muža znel rozladene. Tiež povedome. Dokonca až priveľmi.

„Čo to robíš?“

Teraz už s istotou vedela, že muž, ktorý vyjadril obavy o to, či má bolesti, je napravo. Zatiaľ čo druhý sa nachádza až príliš

blízko. Cítila jeho zemitú vôňu. Odprisahala by, že sa nad ňou skláňal.

„Sľúbil som jej, že ja budem prvé, čo uvidí.“

Zmocňoval sa jej strach. Teraz väčšmi ako predtým nechcela zbúrať bariéru, ktorá ju držala za hranicami vedomia.

„Ema,“ to jediné slovo vyrieknuté v jej mysli zdolalo aj posledný odpor. Otvorila oči aby mu čelila. Prvé, čo si všimla, bol tenký pramienok krvi, ktorý mu vytekal z kútika oka. Na jeho povýšeneckom výraze to nič nezmenilo. Len na jeho desivosti.

„Vedel som, že toto pomôže, ale dúfal som, že to už nebude bolieť.“

Zakľal a mierne sa od nej odtiahol, aby si utrel krv. Zvonenie v hlave postupne doznievalo. Stále presne netušil, čo to má znamenať. Mohol sa len domnievať. Nazval by to poplašnou sirénou. Prekliato hlasnou a bolestivou. *Spôsobuje to prítomnosť druhej polovičky? Cíti jej blízkosť?* Potriasol hlavou, nechcel nad tým uvažovať. Medzi nebom a zemou bolo príliš veľa tajomstiev nato, aby ich rozlúštil za jeden deň.

Obrátil svoju plnú pozornosť na Emu. Dívala sa na neho s doširoka vytreštenými očami. Údy jej skameneli, nedokázala sa pohnúť.

„Si v poriadku?“ zaujímal sa druhý chlap. Nemala dost síl ani na to, aby otočila hlavu. Ocitla sa v tmavom neznámom priestore s dvoma mužmi, ktorí ju uniesli. V hlave jej vykvitol živý obraz seba samej, schúlenej medzi vrecami odpadu niekde v tmavej pivnici. Sed, ktorý sa hral na záchrancu, a pritom bol presný opak. Deti, mŕtve deti z jej snov...

Či som v poriadku? Nie, nie, to rozhodne nebola.

Počula výkrik, hlasný, pretkaný zúfalstvom. Nestarala sa, že patrí jej. Ozýval sa jaskyňou. Nikoho, kto by ho počul by nenechával na pochybách, že osoba, ktorá ho vydáva naozaj trpí. Všetky spomienky na nedávne udalosti sa v nej ukladali a hromadili. Ďalší výkrik bol utlmený pevnou rukou.

„Upokoj sa.“ Sed ju chcel umlčať, aby počúvala miesto plaču a hulákania.

„Radšej ju pusti.“